חדה שם סלכס

ב ח ט שם הלכה י: בא י שם הלכה יא:

מוסף תוספות

א. דלאו למימרא שאם לא

א. דלאו *לנוינו* היה שיהא העבירה דרך עליה שיהא פטור ואע״פ שהעבירה דרך

צריך שיהא תוך ג'. מוס' פססיס פה: ג. דכארעא

בוין שיהא וזון ג' נוסף פססיס פס: ג' דכארעא סמיכתא דמי. שיטה להכ"ן. [וער שפ"ח]. ד. בספר. מוס' הלח"ש. הותגלגל מידו למעלה מעשרה טפחים. מוס'

הלח"ש. 1. דר׳ יהודה משום דליכא למיגזר אטו אין אגדו

דדיכא למיגור אטו אין אגדו בידו. מוס' הלח"ש. T. דאורייתא. מוס' הלח"ש. ת. א"כ. מוס' הלח"ש. [ועי' שכת של מין. D. הואיל ומתני'

כולה אתא כוותיה. רמנ"ן

. לקמן לז. י. גופיה. תוס' הרא״ש.

כמחוסר מעשה דמי. תוס׳ הרא״ש, יג. שיש ליישב גירסת

יטת ק. ג. שש לישב אי הה הספרים. מוס' הלח"ל T. דבשעת כתיבה כבו נגמרה המלאכה אלא צרין לקרבן שיהו נהגין זה עם זה.

מוס' הרח"ש. 10 הכא דמלאכה דעבד היינו. מוס'

דמלאכה דעבד היינו. מוס׳ הל6״ש. IU. ורשויות הא מחלקות, והוה לי׳ כמי שאכל חצי זית חלב מחתיכה זו וחזר ואכל חצי זית אחר

מחתיכה זו דאין זו תלוי׳ בזו

ומיקרו שתי העלמות. שיטה

להכ"ן, יו. תימה אם אין מצניעין אותו לרפואה עין אחת אמאי מחייב אם

הוציאו לרפואה. מוס' הכח"ש.

יח. כחול. מוס׳ הלח״ע. יט. לטעמיה. מוס׳ הלח״ע. ב. שיעורו. מוס׳ הלח״ע.

הרא״ש. כב. ואדם טורח לגבל

לעשות פי כור. מוס׳ הרא״ש.

רב נסים גאוז

טו. הכא

תנא אשתי אותיות בדיו 🌣 (ושתי) אותיות

בקולמום שתי אותיות בקלמרין בעי רבא

אות אחת בקולמום אות

אחת בקלמרין מהו תיקו אמר רבא יהוציא

שתי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב

כתיבתן זו היא הנחתן ואמר רבא בהוציא

אות אחת וכתבה וחזר והוציא אות אחת

וכתבה פטור מאי טעמא בעידנא דאפקא

לבתרייתא חסר ליה לשיעורא דקמייתא

ואמר רבא יהוציא חצי גרוגרת אחת והניחה

וחזר והוציא חצי גרוגרת אחת והניחה

ראשונה נעשה כמי שקלמה [כלב] או

שנשרפה ופמור ואמאי הא מנחה הכי

קאמר ואם קדם והגביה ראשונה קודם

הנחת שנייה נעשית ראשונה כמי שנקלמה 🕉

או שנשרפה ופטור ואמר רבא החוציא חצי

גרוגרת והניחה וחזר והוציא חצי גרוגרת

והעבירה דרך עליה חייב ואמאי הא לא

נח כגון שהעבירה תוך שלשה יוהאמר

רבא תוך שלשה לרבנן צריך הנחה על גבי משהו לא קשיא כאן בזורק כאן במעביר

יתנו רבנן הוציא חצי גרוגרת וחזר והוציא י

חצי גרוגרת בהעלם אחד חייב •בשתי

העלמות פמור •רבי יוסי אומר יבהעלם אחד

לרשות אחד חייב לשתי רשויות (ס פטור

יאמר רכה יוהוא שיש חיוב חמאת ביניהם

אבל כרמלית לא אביי אמר אפילו כרמלית

אבל פיסלא לא ורבא אמר אפילו פיסלא

ואזרא רבא למעמיה דאמר רבא רשות

שבת כרשות גימין דמיא: "כחול כדי לכחול

עין אחת: עין אחת הא לא כחלי אמר

רב הונא שכן צנועות כוחלות עין אחת

מיתיבי רבי שמעון בן אלעזר אומר כחול אם לרפואה כדי לכחול עין אחת אם לקשמ

בב' עינים תרגמא הילל בריה דר' שמואל

בר נחמני כי תניא ההוא ש בעירניות:

בי ביובוג בין ליתן ע"פ נקב קמן: תנא כדי ליתן ע"פ נקב קמן של יין): ְ דבק כדי

ליתן בראש השפשף: תנא כדי ליתן בראש

שפשף שבראש קנה של ציידין: זפת וגפרית כדי לעשות כו': תנא כדי לעשות

נקב קמן: 'חרסית כדי לעשות פי כור כו':

למימרא דשיעורא דרבי יהודה נפיש ∘הא

יין): ְדבק כדי

ת"ר

ורבא דאמר אפילו פיסלא סבר אף על פי שהוא רשות הרבים כיון

 ל"ל שמין, צ) לקמן ק.
[עירובין למ:], ג) ב"ב נה:
כרימות יו., ד) [ב"ב מ:],
כלקמן ע"ב ודף פל מ: ולעיל עת.], ז) רש"ל מ"ז, ה) [דף עח., ו) בפילה (ב. רש"י מ"י, ח) [דף מ"ו, ח) בפילה (ב. רש"י ד"ה הלפסין חרניות משתע שעירניות האלפסין חרניות משתע שעירניות בנות ב"ל קטן ובל"א (קליינשטעד עטערינען), י) [וע"ע תוס" בססוים פה ד"ה בנגרריון). כ) (דף ק.), ל) [לעיל עו.],

הגהות הב"ח

(ל) גמ' נעשית ראשונה כמי ימו) גב ינשית ימשונה כנה שקלטה כלב או שנשרפה: (ב) שם לשתי רשויות פטור. נ"ב ע"ל בפ" הזורק ריש דף לח: (ג) שם ההוא בעירניות. דבק כדי ליתן בראש השפשף תנא כדי כדי ניתן בנחם הספסף תנח כדי ליתן וכו׳ של ליידין. ושעוה כדי ליתן על פי נקב קטן תנא כדי ליתן על פי נקב קטן של יין. חרסית כדי לעשות של יין. חרסית כדי לעשות בל"ל. ופיסהא זפת וגפרית כדי כנ"כ. ופיסקח זפת וגפרית כדי לעשות כוי נמחק: (ד) רש"י ד"ה כשהוא מהלך וכי הנחת גופו הבתת חפץ אפילו הכי: (ס) ר"ה חסר ליה שיעור: (ז) ד"ה ואמאי וכוי דבהעלם (ז) ד"ה ואמאי וכוי דבהעלם :מחד הוציא מנטרפי לכי

גליון הש"ם

נמ' בשתי הטלמות פמור. עי' גב' בשתי העלכות פשות. ע" לקמן דף קס ע"כ: שם רי"א בחעלם א' ברשות אחד חייב עיין לקמן דף לח ע"ל: רש"י ד"ה והוא שיש חיוב מבית מאתים. ע" לעיל דף ! מבית מאתים. ע" לעיל דף ! מדת מאתים. ע" לעיל דף ! מדת מאתים. ע" לעיל דף ! מדת מאתים. ע" לעיל דף ! :ע"לו ול"ע

מוסף רש"י הובא בסוף המסכת.

רבינו חנגאל . זיתה נקובה מצידה. ונ"א: להחיה נקובה מצידה. (נייא: קלמרין בלשון יון הוא בית הדיו שכותבין ממנו הספרים, פיר' ואי מפיק ליה (כלי) בדיו כדי לכתוב שני אותיות בקולמוס חייב (ואי) מפיק ליה בקולמוס חייב (ואי) מפיק ליה בכלי בעאי טפי, דלאו כל הדיו דהוא כתבא נפיק בקולמוט. הילכך צריך טפי כי היכי דליפוק כשיעור שתי אותיות. ומפרש כן בירושלמי דתניא אם בכלי צריך יותר. ומאן דמפיק דיו בכלי כדי לכתוב בו, דמפיק דיו בכלי כדי לכתוב בו, חייב על הדיו ואינו חייב על הכלי מפני שהכלי טפילה, ותנן המוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי, פטור אף על הכלי, שהכלי טפילה לו, המוציא אוכלין כשיעור בכלי, חייב באוכלין ופטור על הכלי, שומרים זה יודיו מו ברלי ועקירת זה הןדןיו מן הכלי ברשות היחיד והנחתו ברשות ברשות היחיד והנחתו ברשות הרבים בנייר, הויא עקידה והנחה כדאמרי התם ידו של אדם חשובה לו כד' על ד' אמות. בכאן בקולמרון חשובין לו ד' על ד'. פיר' קולמריין מחבורה של סופרים והוא מחבורה של סופרים והוא ידוע בארץ אדום. והא דבעא ידוע בארץ אדום. והא דבעא רבא כשיעור אות אחת הוציא בקולמוס וכשיעור אות אחרת בכלי עלתה בתיקו]. כתיבתן . הנחתן. אע"ג דבעיא בהוצאה עקירה מרשות [זה] והנחה ברשות אחרת ע"ג מקום ד', כי היכי דהתם אמרינן ידו של אדם חשובה לו כד' [על ד'] . הכי נמי הכא כתיבתו הנחתו. הכי נמי הכא כתיבתו הנחתו. והיכא דהוציא חצי גרוגרת שהוא חצי שיעור הוצאה והנחה, וחזר והוציא חצי גרוגרת אחרת, אם הניח את החצי השני קרוב לראשון, או שהעבירו דרך עליו של ראשון שהעבירו דון עליו של ו אשון בקרוב ג'טפחים חייב. וזו היא שמעתא דרבא משום דהאי חצי גרוגרת וההיא חצי גרוגרת מצטרפין לחיובו, ואף

דמפיק ליה שיעורו כשתי אותיות: קלמרין. קסת הסופר: אות אחת בדיו אות אחת בקולמום. מי מלטרפי או לא. ואי אמרת תיפוק ליה משום קולמוס לא מחייב עליה משום שהוא טפל לפחות מכשיעור

דתנן לקמן (דף לג:) המוליא אוכלין פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי מפני שהכלי טפילה לו: כשהוא מהלך. שלא עמד לפוש דתהוי הנחת גופו הנחה (ד) אפילו הכי חייב דעיקר הנחת דיו על הכתב הוא: וחזר והוליא. בהעלם אחד: חסר (ה) שיעור דהמייתא. כשמתייבשה נחסר השיעור ולכי גמרה הולאה דבעינן ללרופה אין כאן שיעור ב׳ אותיות: ואמאי הא מנחה. וכיון דבהעלם אחד (י) מלטרפי לכי גמרה הוצחה: כמי שקלטה כלב. דתנן לקמן (דף קב.) הזורק וקלטה כלב פטור דלא הויא הנחה חכחו והכא נחי כי גמרה הוצאה בטלה להנחה קמייתא והויא כמאן דליתא: לרבנן. דפליגי לקמן בהזורקש ולית להו קלוטה כמו שהונחה אפילו עברה סמוך לקרקע לא מיחייב עד שתנוח על גבי משהו מהום כל שהוא ולא בעינן מקום ד׳ הואיל ובתוך ג' הוא מ"מ הנחה כל דהו בעינן: מעביר. לא לריך הנחה דהא מנחה בידו דידו סמוכה לקרקע: לשתי רשויות. ושתיהן ר"ה אלא שיש הפסק ביניהם: והוא שיש חיוב חטאת

בית רשות הרבים רה"י או כרמלית או פיסלא רשות הרבים בית

ביניהם. שמופסחות ברה"י. אבל אם היה כרמלית מפסיקן °כגון קרפף יותר מבית סאתים או בקעה וב' בתים פתוחים אחד לרה"ר ואחד לזה

והוליא חלי גרוגרת מבית זה לרשות זה וחלי גרוגרת מבית זה לרשות זה שהיא פתוחה לה חייב דכיון דלא מפסיק לה רה"י חדא רשותא הוא: פיסלא. עץ שוכב לרחבו של רה"ר וממלא כל רחבו והוליא חלי גרוגרת מביתו מכאן וחלי גרוגרת מכאן: כרשות גיטין דמי. ולענין גיטין פיסלא רשות לנפשיה הוא כדאמרן בהזורק (גיטין דף עו:) ההוא גברא דורק גיטא לדביתהו בחלירו איגנדר גיטא ונפל בפיסלא ואוקי התם שהשאיל לה מקום בחלירו חד מקום מושלי חינשי תרי מקומות לא מושלי אינשי: הא לא כחלי. אלא שתי עינים: לנועות. שהולכות מעוטפות ואין מגלות אלא עין אחד לראות וכוחלות אותו: בעירניות. בנות כפרים שינן לריכות לניעות כל כך שאין שחוק וקלות ראש מלוי שם ועמה מועטין וחינן מכסין פניהם וכוחלות ב׳ עיניהס: שפשף שברחש קנה של ליידין. מושיבין נסר קטן ברחש

קנה ונותנין עליו דבק והעוף יושב עליה ונדבק בו ולריך ליתן שם שיער

הרבה כדי שיהא העוף נדבק בו: של יין. למעוטי שמן ודבש שהיין זב דרך נקב קטן יותר משמן ודבש: לסוד. לטוח בקעים שבו: דלענין גיטין חשוב מקום בפני עצמו הכי נמי מחלק רשויות ולר"י נראה אפילו פיסלא שהוא כרמלית ושני ליה לאביי בין כרמלית המיטלטלת

לשאינה מיטלטלת: בירתיבי רשב"א אומר. לרב הונא פריך דאי לאו רב הונא הוה מוקמי מתני' לרפואה: אם דרפואה. "פי' רבינו שמואל אם לרפואה הצניעו י"זה חייבין עליו כל העולם כדי לכחול עין אחת דלרשב"א"ש אית ליה⁰ דנתחייב זה במחשבתו של זה ואם לקשט כלומר אם לא הצניעו לרפואה אלא לקשט כדי שתי עינים דסתמו עומד לקישוט ואין נראה לר״י דלעיל תנא דם כדי לכחול עין אחת בד"ח במוליא אבל במלניע בכל שהוא אלמא במלניע חייבכא בפחות מלכחול בו עין אחת ונראה לר"י דה"פ אם לרפואה שאותו כחול ראוי לרפואה שיעורו כדי לכחול עין אחת אפי׳ לא הלניעו לכך אי נמי אם לרפואה שבאותו מקום עושין אותו לרפואה ואם לקשט שעושין אותו לקישוט ואין רגילין לעשות ממנו רפואה כדי לכחול שתי עינים: הרסית כדי דעשות פי בור. אע"ג דאמר לעיל (דף עט.) אין אדם טורה לגבל טיט כדי לעשות בו פי כור חרסית חשיב טפי מטיט דמלניעין אותו לעשות פי כור של זורפי זהברב אי נמי הכא מיירי במגובל:

ב. פ. שאת המותר, והוגם דצריך לנוח בוורק, אבל הכא במעביר אין צריך הנחה. אבל אם קדים והגביה את החצי הראשון קודם הנחת החצי השני, ודוקא ברחוק יתר מג׳ מן ההיא חצי ראשון כדי שלא יהא מעביר עליו, נעשה הראשון כמו שנקלט או שנשרף ופטור. ת"ר הוציא חצי גרוגרת והניחו ברה"ר, וחזר והוציא חצי גרוגרת בהעלם אחד חייב, בשני העלימות פטור. ר׳ יוסי אומר בהעלם א׳ מרשות אחד דבריך לנוח בוורק, אבל הכא במעביר אין צריך הנחה. אבל אם קרים והגביה את החצי הראשון קודם הנחת החצי השני, ודוקא ברחזק יתר מג' מן ההיא חצי ראשון כדי שלא יהא מעביר עליו, נעשה הראשון כמו שנקלט או שנשרף ופטור. ת"ר הוציא חצי גרוגרת והניחו ברח"ר, וחזר והוציא חצי גרוגרת בהעלם אחד חייב, בשני העלימות פטור. ר' יוסי אומר בהעלם איז מרשות אחד חייב, מב' רשויות פטור. ואיכא דטעו בגירסא דהא ברייתא וגרסי ברשות אחד חייב בכ' רשויות פטור, ומסתמא לפום כן שמעתא. ואי איכא דשטיף וא"כ (ואמר כן) לרשות אחת לב' רשויות6), טעות גדולה היא, דילמא הכי קסברי אם הכניס מרה"ר לרשות אחת חייב לב׳ רשויות פטור. והכי קאמר אי אפיק מרה״י בהעלם חצי שיעור לרה״ר. וחזר והוציא באותו העלם חצי שיעור אחר לרה״ר. יהיב לביד ושיחות נסוד. חביי קאמה אי אפיק מדודה בהצלט חוצי שייבול לדריך, חוד החציא באוד הצלט חצי שינון אחדר החדא אם מחדא רשותא אפקינון להרווייהון מצטרפין וחייב, ואי מן ב' רשויות אפקינון פטור. אמר (רבא) [רבה] והוא שיש חיוב חטאה ביניהם, אבל כרמלית לא, כי פרשינן בפרק יציאות השכת שהמוציא מרה״ יל הר״ר חייב, אבל המוציא מכרמלית להר״ר פטור. וקאמר רבה אי הנך ב' רשויות היחיד שהוציא חצי שיעור מזו וחצי שיעור מזו מרחקין מן הדדי ויש ביניהם רה״ר, והמוציא והמכניס מזו לזו יש בו חיוב חטאת, הרי נחלקו, ועליהם קאמר ר׳ יוסי מב׳ רשויות פטור. אבל יש ביניהם כרמלית דלית בה חיוב חטאת כחדא רשותא דמיין, ואם הוציא מזו חצי שיעור וחזר והוציא מזו חצי שיעור חיב. אביי אמר אפילו יש ביניהן כרמלית דאע"ג דלית בה

ב' אוסיום בדיו. דיו יבש: שסי אוסיום בקולמום. כלומר כל היכא ארת בקולמום ואות אחת בקלמרץ, אע"פ ששני קולמוסים מלטרפי כה"ג שמא לא מלטרפי:

והעבירה דרך עליה. מפרש הרג פורת אדה״ה אפי׳ שלא דרך עליה אם העבירה חוך שלשה לקרקע מצטרף דהא

אמרינן בסמוך בהעלם אחד חייב אפילו לשתי רשויות ואפילו רבי יוסי לא בעי אלא רשות אחת אבל עליה לא בעי ונקט דרך עליה באפי׳ גבוה מן הקרקע ג' טפחים חייב כיון דהוי תוך ג׳ לחלי גרוגרת המונחת ע״ג קרקעגיי: והא אמר רבא תוך שלשה לרבנן

צריך הנחה ע"ג משהו. מימה

. ואזדא רבא לטעמיה דאמר רבא רשות בת כרשות גיטין דמיא. ותמצא עיקר דילה במס' גיטין בפרק הזורק (דף חלוקות בגיטין. ומיקמי הכי [שם עז] אמרו ההוא גברא דזרק לה גיטא לדביתהו. הוות יוון קיווגיטא לוביווון, הוחד קיימא בחצר ואזל גיטא נפל בפיסלא. אמר רב יוסף חזינן אי הוי ד' אמות אארבע אמות פלג לה רשותא לנפשה כוי. וסבר רבא כי דיז רשויות של וטבו דבא כי דק ושויות של גיטין הוא, וכמו שאם יש בזה הפסל ד' אמות על ד' אמות או שיש בגובהו י' טפחים עשה רשות לעצמו ונבדל מכלל החצר, כמו כן הוא מבדיל בין ב' רשויות לענין שבת. ובזה פרק (שם דף עט) אמר עוד רבא ג' מידות בגיטין. הודיע אותנו באלו השלש מידות חלוקות י דין הגיטין מדין השבת, ולענין ישויות שוו יחד ואיז ביניהז "שויות שוו יחד ואיז ביניהז . חלוקה בדבר זה. וגם נזכרה זו השמועה של רבא עם זו הברייתא בפרק חזקת הבתים [ב"ב דף נה].

רבינו חננאל (המשר)

חיוב חטאת, אסור להוציא מזו לזו שמרשות [לרשות] הן, י. ואם הוציא מזו חצי שיעור ואם הוציא מון הוצי שינור ומזו חצי שיעור פטור. אבל אם יש ביניהן פיסלא דלא חשיב למיהוה כרמלית, אלא מקום פטור הוא, הרי הוא כרשות אחת. ואם הוציא מזו חצי שיטור ומזו חצי שיטור חולק רשות לעצמו אע"ג דלא

כרמלית הוא וברשות היחיד קאי כיוז שאסור להוציא אליו כלום מרה"י כב' רשויות דמייז. ואם הוציא מזו חצי שיעור ומזו חצי שיעור פטור. **רבא** לטעמיה קאי כיון שאטרו להוציא אליו כרום מרה" כבי רשויות רמיין, ואם הוציא מזו חצי שיעור ומזו חצי שיעור פטור. רבא לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות הגיטין. ועיקר הא שמעתא בגיטין בחורק ההוא גברא דורק לגיטא לרביתהו הוה קיימא בחצר ואזל גיטא ונח בפיסלא. אמר רב יוסף אי הואי ארבע אמות על ארבע אמות פלוג ליה רשותא לנפשיה, ואי לא חדא רשותא היא. וקסבר רבא חדא רשותא בשבת מיפלגא בפיסלא כי היכי דמפלגא לענין גיטין. ופי פיסלא, מקום כגון עמוד גבוה עשרה ורחב ד'. כחול כדי לכחול עין אחת. וא"ר הונא שכן צנועות כוחלות עין אחת. הכין פירושא שכוחלת עין אחת ומכסה את העין האחרת ויוצאה לשוק ותראה באחת מעיניה. [ור'] הונא הוא דמתנינן לאו רב הונא. וההיא דר' שמעון בן אלעזר אם לתכשיט ב' עינים אוקימנא ישוק ותואה באחות מעיניה. דורך הוגא הוא ומוניכן לאו דב הוגא. ההיא זר שמעון בן איעוד אם יונשים איך מנא (בעינות) (בעינות) [בעינונית] שאינן גילונו לצאת לשוק, ואן שם שוק לצאת אליו. חרסית כדי לעשות פי כור של צורפי זהב, רי יהודה אומר כדי לעשות פיטפוט. פרוש פיטפוט, גבשוש או בנין בארץ ששופתין עליו את הקדירה. וג' פיטפוטין הן, ויש שסומכין פטפוט לכותל ומניחין עליו את קדירה וסומכין אותו לכותל. ומקשינן כי מכדי בשיעורא דשבת קא חזינן דרי יהודה קא מחייב וממעט מן שיעורי דרבנן, דהא לענין גמי לרבנן לא מחייבי אלא בכדי לעשות תלאי לנפה ולכברה, ור' יהודה מחייב אפילו על מה שנוטלין ממנו מדת מנעל לקטן. ומוקמינן להאי פטפוט לכירה קטנה קאמר, והוא בציר מן פי הכור של צורפי זהב.

א) לשון זה משולל הבנה ולריך מיקון.

על פי שלא הניחו, דהתם

לר"י דתנן לקמן בריש הזורק (דף זו.) הזורק מרה"י לרה"י ורה"ר באמלע ר׳

עקיבא מחייב וחכמים פוטרין ותני עלה בגמרא [מ.] תוך ג' לד"ה חייב אלמא לכ"ע לא בעינו הנחה ע"ג משהו תוך ג' ותירץ דרבא סבר כרבי יהודה דהמולא תפילין (עירובין מ:) גבי היה קורחד על רחש הגגה כו׳ רבי יהודה אומר אפילו אינו מסולק מן הארץ אלא מלא החוט גוללו אצלו וטעמא דאפילו אין איגודו בידו ליכא איסור אם מביאו אללו דבעי הנחה ע"ג משהו כדאמר התם בגמרא וא"ת ח ומאי פריך התם לימא רבא כתנאי אמרה לשמעתיה דע"כ כתנאי אמרה דתנא דברייתא דהזורק לא סבר כוותיה וי"ל דהכי פריך ליתא כתנאי דמתניתין דהתם אמרה לשמעתיה דבהא לא קפיד אם תנא דברייתא פליג עליה של אלא דלא ליפלגו עליה רבנן דמתניתין דהתם מיהו תימה לר"י דלקמן בהזורק (דף מו:) תנא מרה"י לרשות הרבים ועבר ד' אמות ברה"ר ר' יהודה מחייב וחכמים פוטרין ומסיק לעולם רבי יהודה חדא הוא דמחייב וחכמים פוטרין לגמרי ומשכחת לה דאמר עד דנפקא לרה"ר תנוח דרבי יהודה סבר אמרי׳ קלוטה כמי שהונחה דמיא אלמא לא בעינן לרבי יהודה" הנחה ע"ג משהו ונראה לר"י דהתם מיירי במתגלגל ברה"ר ועדיף משאר הלוטה באויר והוי כמונח לרבי יהודה והא דקשה ממתני׳ דהתסי דקתני זרק לתוך ארבע אמות ונתגלגל חוץ לארבע כו׳ שם ובד״ה אחומון נפרש בעו״ה: בהעלם אחר לרשות אחד חייב. הקשה רבינו תם יא דאמר בהבונה (לקמן קד:) כתב אות אחת בטבריא ואות אחת בליפורי חייב יב ונראה לו כגירסת ר"ח מרשות אחת חייב מב' רשויות פטור דבעי' עקירה ממקום אחד ור"י אומריג דודאי גבי כתיבה אית לן למימר מחוסר קריבה

קיי"ל דשיעורא דרבנן נפיש דתנן ירבי יהודה אומר כדי לישול הימנו מדת מנעל לקשן אימא לאו כמחוסר מעשה דמייד אבלטו הולאה כדי לסוד פיטפוט כירה קטנה: "(סובין כדי ליתן על פי כור של צורפי זהב): לא הויא עד דמייתי תרוייהו לרשות לחדשו: אבל פיסלא לא. בגיטין בפרק הזורק (דף עו:) משמע דאית ביה ד' אמות על ד' אמות ואינו גבוה י' א"נ גבוה י' ואינו רחב ד'

ואומר ריב"א דללישנא קמא לריך לפרש הכא שהוא רשות הרבים כגון שרבים מכתפין עליו דאי כרמלית האמר אביי אפילו כרמלית